

Premena Ramona Pereza

Prevzaté z časopisu Január 1982

Preklad: Valéria Berdeničová, Toronto 2002

Menej ako rok predtým, než začal pracovať na svojej knihe "Garabandal - Dedina rozpráva," Ramon Perez bol človek odcudzený Bohu. Ale potom, pomocou náhleho a pozoruhodného vylitia Božej milosti sa zmenil. Bola príčinou tejto premeny Panna Mária, aby Ramon jej dal k dispozícii svoj talent? To by sa skutočne dalo predpokladať. Ale nech je ako chce, prípad úplnej "obnovy" tejto osoby nám slúži ako ďalší príklad ohromného vplyvu, ktorý Garabandal môže mať na životy tých, ktorí sú mu otvorení. Nasledujúce vyprávanie je vzaté z textu interview s Ramonom prevedeného Pierreom Menoretom 10. októbra 1977 cez rádiostanicu Armorique v Brittany (Francúzsko).

Pierre: *Kto si ty?*

Ramon: Narodil som sa 25. septembra 1930 v Bilbao (Španielsku). Som ženatý a mám štyri deti. Veľmi dobre si pamätám španielsku občiansku vojnu. Obidvaja moji rodičia boli bojovní komunisti. Mal som sedem rokov, keď ma spolu s mojou sestrou a ostatnými 3,000 deťmi naložili na loď v Bilbao. Mali nás prijať rodiny vo Francúzsku alebo Rusku. Obaja sme chceli ísť do Ruska, nie do Francúzska, ktoré, k nášmu znechuteniu, nebolo komunistické a kde ľudia pili mlieko! Prijala nás socialistická rodina v Amiens. [*Fotka:* Ramon a jeho žena Genevieve so synom Lukášom (13) a dcérou Isabelou (17) v ich dome. K rodine patria aj ďalší dvaja synovia, Bruno (23), ženatý, a Ramon (25) v tom čase študent seminarista v treťom ročníku.]

Pierre: *A potom?*

Ramon: Republikáni (Vojska štátneho režimu, ktorých sila zväčša padla pod ruky anarchistov a komunistov. Z dôvodu prenasledovania Cirkvi a rýchlo nastupujúcej anarchie, armáda sa vzbúrila. Franco sa postupne stal vodcom tejto sily.) boli porazení a môj otec stratil nohu v boji. Pripojil som sa k nemu a mojej druhej sestre v Perpignan. Vďaka Červenému Krížu, celá rodina sa konečne zjednotila v severnom Francúzsku. Moja mama a otec si našli prácu ako nádečníci na farme. Z rôznych príčin som chodil do školy iba tri roky.

Ako jedenásť ročný som bolo hospitalizovaný v nemocnici a vtedy jedna zo sestričiek mi umožnila prijať moje prvé sväté prijímanie, moje prvé stretnutie s Bohom. Ale to nebola premena. Moja rodina bola "proti náboženstvu".

Pierre: *A čo tvoje manželstvo?*

Ramon: Oženil som sa s dievčaťom narodeným v Rennes v Británii. Bola však pohrúžená do rôznych činností - filmové kluby, knižnice - takže som žil v neustálom strachu a úzkosti. Ustavične som rozmýšľal nad zmyslom života, nad spoločnosťou, bol som v duchovnej hmle. Nenachádzal som žiadnu odpoveď a často som pomýšľal spáchať samovraždu. Moja žena to spozorovala a veľmi ju to trápilo. Všetko sa mi zdalo byť nezmyselné, a to trvalo až do roku 1970.

Pierre: *Kde si robil v tomto čase?*

Ramon: Bol som a stále som zamestnaný vo veľkej národnej spoločnosti na výrobu chemických hnojív. Tam som stretol Gustave Leparca, ktorý mi povedal: "Keďže si španielskeho pôvodu, musíš vedieť niečo o Garabandale." Odpovedal som mu: "Nikdy som o tom nepočul." Tak mi dal knihu od Sanchez Ventura (Zjavenia v Garabandale). Po prečítaní knihy som ostal ako omráčený.

Pierre: *Bol si veľmi d'aleko od takýchto vecí.*

Ramon: Áno. Veril som v Boha, ale jeho skutočnú prítomnosť [v Eucharistii], potrebu ísť na spoved' pred prijímaním.... Ináč povedané, moje náboženstvo nebolo katolícke. Mal som mnoho silných pochybností (o viere), ale cítil som potrebu vedieť viacej (o Garabandale).

Pierre: *Odišiel si do Španielska?*

Ramon: Áno, musel som tam zobrať moje deti a pomyslel som si "Prečo by som nemohol urobiť malú obchádzku cestou naspäť?" Mal som celé popoludnie k dispozícii a prišiel som tam vo štvrtok 9. júla 1970 s knihou (Zjavenia v Garabandale).

Pierre: *Ťažko sa tam bolo dostať?*

Ramon: Áno. Veľmi ťažko. Je to preč z tohto sveta, a dostať sa tam vtedy s autom bol veľký risk. Začal som sa vypytovať miestnych obyvateľov dediny, ale oni nechceli o tom hovoriť z dôvodu negatívneho postoja biskupov. Povedali mi, " Biskup povedal, že čo sa tu stalo, nie je od Boha." Môžete si predstaviť váhu takéhoto oznámenia pre týchto ľudí! Ale s humorom zdravého sedliackeho rozumu pridali: "Ale čo sme videli, to sme videli. Nuž, čo je to?!" Vyzerali ako väzni tejto dilemy. Ja som sa však neprestával vypytovať a plne som pochopil, že v každom prípade, čokoľvek bolo pôvodom, *niečo sa stalo*.

Pierre: *Stretol si vizionárov?*

Ramon: Dvoch, Mari Lori a Hiacintu. Povedal som každej osobitne, "Počúvaj, neviem či si videla Pannu Máriu alebo nie. Predpokladám, že ak áno, ona ťa počúvne." A spolovice vážne a spolovice žartovne som dodal: Modli sa za mňa, pretože ja to skutočne potrebujem a ak nie, potom si to vyrovnáme na druhom svete." A pozerajúc na mňa vážne, priamo do očí, odpovedali, "Dobre, budeme sa modliť za teba."

Pierre: *Stalo sa niečo?*

Ramon: Áno, niečo sa stalo, ale vysvetliť je to veľmi ťažké. Nenachádzam slova, ktorými sa to dá vyjadriť. Viem určite, že sú nevýstižné. Z Garabandalu som odišiel v piatok ráno o 5:00 a celou cestou naspäť do Francúzska som cítil radosť, ktorá bola nesmierne čistá, čistá ako kryštál. Cítil som sa veľmi dobre, plný života. Celý radostný, v myšlienkach som sa vracal naspäť znovu a znovu k Presvätej Panne. Dobré si všimnite, že v tom čase také myšlienky neboli vôbec mojimi. A zaujímavé, cítil som tiež zvláštnu prítomnosť (neskôr som myslel, že to by mohol byť zlý duch, alebo diabol ak chcete). V tom čase mi zo samotnej myšlienky na diabla bolo smiešne. Túto radosť som cítil celý deň. Bolo to očarujúce, ako hudba Mozarta. Keď ma moja žena videla prichádzať, povedala: "Vyzeráš veľmi naradostený!"

Pierre: *Ostalo to s Tebou?*

Ramon: Išiel som spať o 9:00 hodine. Nasledujúci deň bola Sobota, 11. júla a musel som ísť do dediny, ktorá sa volala Langonnet, na svadbu dcéry mojich dobrých priateľov. Sľúbil som im, že im dám film zo svadby ako suvení.

Pierre: *Tak si odišiel do Langonnet. Niečo sa stalo?*

Ramon: Áno.

Pierre: *Je to veľmi obtiažne vysvetliť.*

Ramon: Áno. Bolo to niečo nádherné, ale veľmi, veľmi obtiažne vysvetliť. Svadba bola na veľkej úrovni, ale nie zvlášť v náboženskom duchu. (Počas prijímania) Ľudia prichádzali k zábradliu svätyne a ja som ich nasledoval, posledný v rade, napriek tomu, že som sa mal najprv podrobiť kompletnej, dlhej a hlbokkej spovedi. (Keď sa Fr. Turner pýtal Ramona ako to že išiel na prijímanie bez spovedi, Ramon odpovedal: "Nemal som vôbec v úmysle urobiť svätokrádežné prijímanie. Vôbec ma to ani nenapadlo, že som nebol na to náležite pripravený. Myslel som na to, čo sa odohralo predošlého dňa a na fotografovanie. Bolo to po prijatí Tela Kristovho, keď ma On poslal za svojimi kňazmi, za kňazmi jeho Cirkvi, povediac mi, že tak hovorím, aby som sa k nim išiel vyspovedať. Hovoril mi to jemne a pokojne. Predtým som si vážil kňazov, ale potom mi dal pochopiť, akí sú posvätní, zvlášť, keď odpúšťajú v jeho mene hriechy.")

Nuž, tu som bol, posledný z tých, čo išli na prijímanie, blížiac sa ku kňazovi. Zrazu som sa zastavil. Cítil som akúsi prítomnosť, jemnú, ale veľmi jasnú, medzi kňazom a mnou. Neustále silnela a potom z nej vyžarovalo čosi majestátne, ale nie zdrcujúce, ani nie strašidelné. Prítomnosť tejto sily sa zväčšovala, nedalo sa to vidieť, len cítiť, nebolo to bolestivé, ale silné, také silné, že som si musel chýtiť ľavou rukou pravú ruku, aby som mohol prijať Hostiu.

Po prijímaní som odišiel naspäť na svoje miesto. Potom som už túto záhadnú silu necítil pri mne, ale vo mne a bolo to také silné, intenzívne a pevné, že som úplne stratil vedomie všetkého, čo ma obklopovalo. A po precítení tohto majestátu - ako by som to mohol povedať? - nasledovalo chvenie duše. Ale, ako to niekto môže povedať? Nebolo to fyzické a nebolo to citové. Bolo to omnoho hlbšie. Ba čo viacej, toto chvenie sa zväčšovalo v tempe, sile a šírke. Dostalo sa to až do takého stupňa, že som nevnímal nič iné. A potom sa zdalo, akoby nejaký preťažký, obrovský obal padal dole k mojim nohám. Akoby sa zosunula veľká škrapina. Moja duša sa triasla tak silne, že som kričal, hoci nemyslím, že niekto ma počul, "PANE! ZMILUJ SA!" Len čo som to dopovedal, prestal som sa hneď triasť. Nie že by som sa bál, ale keby som to nebol povedal, neviem, čo by sa mi stalo. A v tejto chvíli som bol naplnený radosťou, neuveriteľnou radosťou, nesmiernou radosťou, ktorú sprevádzalo svetlo a pokoj, až do takej miery, že som plakal tak silne, ako nikdy predtým v mojom živote. Tieto slzy netiekli z mojich očí, ale z najväčších hlbok môjho bytia. Aká radosť! Aký pokoj! Aké svetlo!

Pierre: *A potom, Ramon, si sa rozhodol napísať túto knihu (Garabandal - Dedina rozpráva).*

Ramon: Áno. Skutočne, rad by som to zdôraznil. Keďže som sa stal celý presvetleným, zrazu som začal vnímať ľudí, tých čo boli v kostole, mimo rodičov nevesty, ktorých som nepoznal. Ale po prvýkrát v mojom živote, Pierre, som videl *druhých*. Videl som ich s neuveriteľnou nežnosťou a rešpektom. Neskôr, keď som sa snažil tomu všetkému porozumieť, myslel som si "Toto je skutočne tak ako Kristus vidí nás všetkých, áno, skutočne."

Pierre: *A nikdy si to necítil predtým.*

Ramon: Nie, nikdy. Snažil som sa to všetko pochopiť (nedám sa len tak ľahko nahovoriť). Nikdy som to necítil predtým alebo potom.

Pierre: *Možno tu hovorit o úplnom obrátení?*

Ramon: O, áno! To bola skutočná premena. Úplne som bol prevrátený zvonku dovnútra, ako vrecko. Skutočne. Večer, keď som rozmýšľal nad týmito zvláštnymi vecami, momentálne ma napadlo, že nie tri, ale štyri veci boli isté:

1. Boh je a ja som ho stretol.
2. Je úžasný, a ako úžasný!
3. Je prítomný vo Sv. Eucharistii.
4. Spomenul som, o čo som poprosil mladých vizionárov, "Modlite sa za mňa." Potom sa mi rozjasnilo ako niečo samozrejmé: **Garabandal je pravdivý**. A potom som musel urobiť previerku celého svojho života a všetkých svojich postojov. Bol som nový človek.

Prevzaté z časopisu Január 1982

Preklad: Valéria Berdeničová, Toronto 2002

